

УДК [342.95:325.2](477)

К. В. Шкарупа
кандидат юридичних наук,
докторант

Науково-дослідного інституту публічного права

МЕТОДИ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ЗОВНІШНЬОЇ ТРУДОВОЇ МІГРАЦІЇ

Постановка проблеми. Для того аби якісно забезпечити реалізацію державної політики у сфері зовнішньої трудової міграції, уповноважені суб'єкти використовують чималий арсенал заходів впливу по відношенню до підвідомчих їм об'єктів. Ці методи дають можливість упорядкувати суспільні відносини та скорегувати поведінку людей таким чином, щоб вона відповідала встановленим формам державного управління.

Стан дослідження проблеми. Методи державного управління є досить досліджуваним правовим явищем. Найбільш ґрунтовні напрацювання можемо знайти у працях таких провідних вчених-адміністративістів як О.М. Бандурки, С.М. Гусарова, А.Т. Комзюка, С.Ф. Денисюка, Т.О. Коломєць, В.К. Колпакова, В.В. Галунька, О.В. Кузьменко, Ю.П. Битяка, В.М. Гаращук, В.В. Зуя, В.Б. Авер'янова та ряду інших. В рамках даної статті спробуємо адаптувати найбільш поширені доктринальні положення до практики застосування норм чинного законодавства у сфері зовнішньої трудової міграції.

Мета і завдання дослідження полягають у тому, щоб системно відобразити усю сукупність методів державного управління, які використовуються уповноваженими особами з метою вироблення та реалізації державної політики у сфері зовнішньої трудової міграції.

Виклад основного матеріалу. Поняття методу, перш за все, пов'язано з діяльністю уповноважених суб'єктів міграційної політики, але не будь-якою діяльністю, а цілеспрямованою. У адміністративно-правовій літературі термін «метод управління» визначається приблизно однаково – як спосіб чи засіб впливу суб'єкта управління на його об'єкт. Так, Д.М. Бахрах розглядає метод управління як спосіб цілеспрямованого впливу суб'єкта влади на колектив, групу чи одну людину. Д.М. Овсянко вважає, що метод управління – це спосіб здійснення його функцій, засіб впливу органу виконавчої влади на керовані об'єкти. На думку Ю.М. Козлова, методи управління – це засоби і прийоми безпосереднього управлінського впливу виконавчих органів (посадових осіб) на керовані об'єкти (на керуючих) [2, с. 296]. На переконання А.Є. Конверського, метод у широкому розумінні слова – це шлях до чогось, шлях дослідження, шлях пізнання, теорія, вчення, свідомий спосіб досягнення певного результату, здійснен-

ня певної діяльності, вирішення певних задач. Він виступає як сукупність певних правил, прийомів, способів, норм пізнання і дії. Він є системою приписів, принципів, вимог, що орієнтують суб'єкта у вирішенні конкретної задачі, досягненні певного результату у певній сфері діяльності [8, с. 24–25]. Метод є нічим іншим як способом досягнення визначеної цілі, тобто це сукупність прийомів, операцій практичного або теоретичного опанування дійсності; сукупність прийомів і способів впливу на керований об'єкт для досягнення поставлених цілей [9 с. 266]. О.В. Малько розглядає методи крізь призму правових засобів, які він класифікував на засоби-вказівки (інструменти) та засоби-діяння (технології). Перші відображають соціальну систему, визначаючи тільки способи впливу, зафіксовані в нормативно-правових актах. Другі стосуються способів реалізації права у врегулюванні суспільних відносин, тим самим вони відображають соціальну динаміку [7, с. 69]. При цьому визначені засоби-вказівки нерозривно пов'язані з юридичною технологією їх застосування, а тому постійно сприяють один одному.

Усі методи, які використовуються в процесі реалізації державної політики у сфері зовнішньої трудової міграції, практично пов'язані між собою, доповнюють один одного, використовуються в органічній єдності. Мистецтво уповноважених суб'єктів у сфері зовнішньої трудової міграції як раз і полягає в тому, щоб із усього комплексу методів управління обрати найбільш дієві, які надійно ведуть до мети, скласти їх гнучку комбінацію та використовувати її, віддаючи перевагу то одному, то іншому залежно від ситуації. Правильне, розумне поєднання різних методів є одним із важливим напрямків удосконалення управління міграційною сферою на сучасному етапі [4, с. 67]. Тому важливо говорити не про механічне застосування різного роду способів та засобів, а про підходи їх творчого впровадження в адміністративно-правовий механізм забезпечення реалізації державної політики у сфері зовнішньої трудової міграції. раціональне використання методів управління уповноваженими суб'єктами є передумовою формування якісної державної міграційної політики. Однак, якими б методами суб'єкти міграційної політики не користувалися, вони так чи інакше використовують загальні методи державного управління.

Тому, методами реалізації державної політики у сфері зовнішньої трудової міграції є сукупність універсальних загальних та індивідуальних прийомів, способів та засобів державного впливу, які використовуються уповноваженими суб'єктами для того, щоб вплинути на підвідомчі правовідносини з метою забезпечення здійснення ефективної міграційної політики.

Розмаїття методів державного управління надзвичайно велике, тому їх класифікація є лише схематичне, формалізоване відображення реальності, в дійсності вони тісно взаємопов'язані.

На сьогоднішній день в адміністративному праві виділяють демократичні й диктаторські методи управління, державні й громадські, адміністративні й економічні, загальні й спеціальні, пізнавально-програмуючі й організаційно-регулюючі, прямого і непрямого впливу. Але найбільшого поширення здобула класифікація методів державного управління на примус та переконання.

Переконання являють собою систему заходів правового і неправового характеру, які проводяться державними та громадськими органами, з метою формування у громадян розуміння необхідності чіткого виконання вимог законів та інших правових актів.

Основними формами переконання, які застосовують у державному управлінні, є: 1) організація державних і громадських заходів, спрямованих на розв'язання конкретних завдань (облік, контроль, прийняття необхідних документів, проведення семінарів, зборів тощо); 2) виховання (економічне, правове, моральне та ін.), особистий приклад; 3) роз'яснення завдань державного управління (усне чи через засоби масової інформації); 4) інструктаж осіб підпорядкованого апарату і громадськості з питань найдієвішого виконання поставлених завдань; 5) заохочення (моральне – подяка, нагородження почесним знаком, присвоєння почесного звання тощо; матеріальне – грошові премії, путівки окремим особам або групі осіб); 6) критика роботи і поведінки окремих осіб [1, с. 159]; 7) інформування населення про стан забезпечення правопорядку тощо.

Як один з основних методів державного управління, переконання не завжди є достатньо ефективним заходом. Тому держава, охороняючи права, свободи та законні інтереси фізичних і юридичних осіб, уповноважує окремих осіб застосовувати примус до тих із них, які не піддаються впливу переконання.

Сутність примусу полягає у формуванні поведінки об'єкта управління проти його волі, при цьому суб'єкт управління може впливати примусово на моральну, матеріальну, організаційну, фізичну, психологічну сферу об'єкта управління з метою його упорядкування. Примус на відміну від переконання застосовується спеціально уповно-

важеними суб'єктами управління в межах їх правової компетенції. Він може здійснюватись через заходи адміністративного попередження, заходи адміністративного припинення, заходи адміністративного стягнення. Деякі автори додатково виокремлюють ще заходи адміністративно-процесуального забезпечення [4, с. 68].

Враховуючи наявність двох універсальних методів – примусу та переконання, виявляється цікавою та цілком обґрунтованою класифікація методів владного адміністративно-правового впливу, що використовується суб'єктами державного управління, представлена Д.М. Бахрахом, який виокремив дев'ять регулятивних (нормативне регулювання, структуризація, легалізація, уповноваження, розподіл, договір, контроль, переконання, заохочення) і три юрисдикційних (вирішення спорів, примус, збройне придушення) методи [5, с. 169]. Такий автора є дещо асимілятивним, оскільки до методів державного управління були включені і його форми.

У процесі реалізації державної політики у сфері зовнішньої трудової міграції використовують, у переважній своїй більшості ті методи управління, які забезпечують як переконання, так і примус в якості основних засобів впливу на упорядкування суспільних відносин.

Метод переконання, що застосовується суб'єктами міграційної політики з пропагандистською метою, варто розглядати як один з найважливіших способів впливу на свідомість людини, яка вирішила реалізувати своє право на працю за межами України. Тому даний метод використовується з профілактичною метою та застосовується практично на всіх етапах реалізації державної міграційної політики. Варто також зазначити, що метод переконання є прийнятним і для самих уповноважених суб'єктів для того щоб врегулювати внутрішньовідомчі правовідносини.

Примус як адміністративний метод застосовується у крайніх випадках. Проте в окремих сферах як от незаконна трудова міграція, його потрібно використовувати частіше, оскільки він виконує не лише каральну функцію (наприклад, реалізація санкцій адміністративної відповідальності), але й інші правоохоронні функції (наприклад, запобігання або припинення адміністративного проступку). Саме в такому контексті методи примусу у повному об'ємі забезпечують законність при реалізації державної політики у сфері зовнішньої трудової міграції.

Для впровадження методу примусу в міграційній політиці прийнятним є судовий та позасудовий порядок його застосування. Тому будь-яка особа не може використовувати заходи примусу, а лише та, яка наділена відповідними повноваженнями, визначеними в нормах чинного законодавства. Делегування функцій при цьому не допускається.

Примус в ході реалізації державної політики у сфері зовнішньої трудової міграції використовується як запобіжний захід, захід припинення, захід процесуальної діяльності та захід відповідальності. Кожна з зазначених груп являється самостійним видом примусу, має свої цілі, завдання, підстави та порядок застосування.

Запобіжні заходи мають яскраво виражену профілактичну спрямованість. Це пояснюється тим, що їх метою є попередження протиправної поведінки у сфері зовнішньої трудової міграції та недопущення суспільно-шкідливих та суспільно-небезпечних наслідків. Інколи підставою застосування цих заходів є настання особливих умов, наприклад, масові заходи (мітинги, демонстрації тощо), надзвичайні обставини (соціально-політичні конфлікти, війни, стихійні лиха тощо), встановлення режиму закритих зон/територій, обов'язкова державна реєстрація, тощо.

Словник термінів адміністративного права України трактує заходи адміністративного попередження (запобігання) як врегульовані нормами адміністративного права способи впливу (переважно психологічного) уповноважених суб'єктів на фізичних та юридичних осіб з метою попередження або виявлення протиправних діянь, забезпечення громадського порядку та громадської безпеки, запобігання та ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій [3, с. 144].

Таким чином, застосування запобіжних заходів здійснюється в рамках законодавства та являється ефективним засобом підтримання правопорядку та забезпечення громадської безпеки у ході реалізації державної міграційної політики. Незважаючи на те, що вони не являються заходами відповідальності, вони позитивно впливають на правосвідомість громадян та, тим самим, нівелюють можливість вчинення протиправних дій, що, відповідно їй є головною їх метою.

До заходів цієї групи належать:

- перевірка документів трудящих-мігрантів та членів їх сімей;
- контроль за дотриманням візового та паспортного режимів;
- квотування трудових мігрантів;
- взяття на облік і офіційне застереження трудових мігрантів про неприпустимість протиправної поведінки;
- огляд медичного стану трудящих-мігрантів, обмеження їх прав у зв'язку із станом здоров'я;
- внесення подань у державні та міжнародні органи й інституції, підприємства, установи, організації, посадовим особам про необхідність усунення причин та умов, які сприяли вчиненню правопорушень трудящими-мігрантами;
- тимчасове обмеження доступу трудящих-мігрантів на окремі ділянки місцевості та

об'єкти (блокування районів місцевості, окремих споруд та об'єктів);

- закриття ділянок державного кордону;
- заборона в'їзду на територію держави;
- адміністративні перевірки та адміністративний контроль;
- обмеження (заборона) руху транспорту трудящих-мігрантів на окремих ділянках місцевості тощо.

Заходи припинення, на відміну від попереднього виду заходів, пов'язані з протиправною поведінкою і мають на меті її припинити, не допустити нової і забезпечити можливість притягнення правопорушника до відповідальності. Так, у словнику термінів адміністративного права міститься таке тлумачення заходів адміністративного припинення – це врегульовані нормами адміністративного права способи фізичного або психічного впливу уповноважених суб'єктів на фізичних та юридичних осіб з метою припинення поведінки із ознаками протиправності та забезпечення умов для притягнення винних осіб до відповідальності [3, с. 145–146]. Проте єдиного нормативного акта, який би передбачав підстави та систему заходів припинення немає. Вони передбачені численними міжнародними та вітчизняними законодавчими та підзаконними нормативними актами.

Заходи припинення умовно поділяють на дві групи – загального та спеціального призначення. До заходів припинення спеціального призначення належать: 1) застосування заходів фізичного впливу; 2) застосування спеціальних засобів; 3) використання вогнепальної зброї. Ці заходи застосовуються виключно у випадках, визначених спеціальним законодавством і як крайній захід, якщо до цього інші заходи впливу не надали позитивного результату. У разі неможливості уникнути застосування заходів припинення спеціального призначення вони не повинні перевищувати міру, необхідну для виконання покладених на уповноважених суб'єктів обов'язків, і мають зводити до мінімуму можливість заподіяння шкоди здоров'ю правопорушників та інших громадян.

Заходи припинення загального призначення є багатоманітними. Вони включають: вимогу припинити протиправну поведінку; затримання; особистий огляд і огляд речей; зупинення робіт та припинення діяльності окремих підприємств, установ, організацій, які незаконно використовують працю трудових мігрантів, доставлення порушника, зобов'язання іноземця або особи без громадянства внести заставу, скасування візи та ряд інших.

За своїм змістом заходи припинення відображають першочергову реакцію держави на протиправну поведінку. Тобто характерною рисою цих заходів є оперативне реагування на проступок, що дозволяє своєчасно відвернути його суспільно-шкідливі/небезпечні наслідки.

Наступною обов'язковою ознакою застосування заходів припинення є їх процесуальне оформлення. Так, наприклад, розпорядження про затримання вносяться в письмовій формі з зазначенням фактичних і юридичних підстав (або протокол про адміністративне затримання, якщо мова йде про застосування цього заходу примусу до іноземного трудового мігранта). Проте затримання застосовується тільки коли в конкретному випадку неможливо ефективно застосувати інші достатні, але менш примусові заходи. Держави можуть затримувати громадянина третьої країни, який виступає об'єктом процедур повернення, з метою підготувати повернення і/або провести видворення, зокрема, коли: 1) існує ризик втечі, або 2) відповідний громадянин третьої країни ухиляється від підготовки або перешкоджає підготовці повернення або процедури видворення. Будь-яке затримання повинно бути якомога коротшим і тривати лише до тих пір, поки діє механізм видворення, і має виконуватися з усією необхідною швидкістю тощо [6].

Відмінність заходів припинення від запобіжних заходів полягає у тому, що, по-перше, заходи припинення застосовуються до конкретно визначених осіб, а заходи запобігання можуть застосовуватися до не визначеного кола осіб; по-друге, заходи припинення спрямовані на конкретний прояв протиправної поведінки, тоді як запобіжні заходи спрямовані на упередження такої поведінки.

Заходи процесуальної діяльності, наступний вид примусу. Ці заходи не є самостійними за своїм змістом, проте вони включають цілу низку допоміжних заходів впливу, які створюють умови для здійснення та реалізації зовнішньої міграційної політики. Вони включають провадження: 1) про видачу роботодавцю дозволу на залучення та використання праці іноземців та осіб без громадянства; 2) про видачу трудящим-мігрантам дозволу на роботу або патент; 3) про видачу юридичній особі ліцензії на працевлаштування громадян України за кордоном; 4) про зобов'язання трудящих-мігрантів та роботодавців стати на облік; 5) про притягнення до відповідальності роботодавців, трудящих-мігрантів, юридичних осіб-посередників у працевлаштуванні.

Заходи процесуальної діяльності пропонуємо поділити на три групи: 1) процедурні; 2) регулятивні; 3) юрисдикційні.

Тобто заходи процесуальної діяльності переслідують проміжні цілі примусу та застосовують як засоби сприяння у недопущенні та вирішенні протиправної ситуації. Більше того, вони можуть і не застосовуватися, якщо цього не вимагає ситуація, яка склалася при регулюванні міграційних відносин або провадження у справі.

Аналіз вітчизняної та міжнародної правозастосовної практики у сфері зовнішньої трудової

міграції показує на зростаючу динаміку застосування цих заходів, зокрема посилюється їх примусова складова (посилення обліку та контролю за трудящими-мігрантами, їх обов'язкова реєстрація, обов'язкове ліцензування окремих видів трудової діяльності, квотування, розміщення іноземців та осіб без громадянства, щодо яких вирішується питання про видворення у пунктах тимчасового перебування іноземців та осіб без громадянства, які незаконно перебувають на території України тощо).

Заходи відповідальності є тими негативними наслідками, які наступають для трудящих-мігрантів та членів їх сімей, посадових та юридичних осіб у зв'язку з вчиненням проступку у сфері міграційних процесів. Відмітимо, що заходи відповідальності та заходи припинення є двома схожими за змістом, але різними за порядком застосування процедурами державного реагування на протиправну поведінку. Тому про них більш детально ми поговоримо у наступному підрозділі нашого дослідження, оскільки вони мають свої особливості та специфіку застосування, виконання й оскарження.

Наголосимо, що розглянуті нами вище методи реалізації державної політики у сфері зовнішньої трудової міграції стосуються переважно трудящих-мігрантів, які прибувають на територію України. На трудящих-мігрантів, які залишають територію України і здійснюють трудову функцію за її межами, поширюється законодавство тієї держави, до якої вони прибувають. Відповідно заходи впливу (переконання та примусу) можуть варіюватися в залежності від держави перебування трудящих-мігрантів.

Висновки. Ми встановили, що для реалізації державної політики у сфері зовнішньої трудової міграції уповноважені суб'єкти використовують чималу кількість заходів впливу, які у сукупній єдності дають можливість упорядкувати суспільні відносини у сфері міграції. Вони були класифіковані на примус (заходи примусу загального призначення та заходи примусу спеціального призначення) та переконання. До заходів примусу загального призначення були віднесені запобіжні заходи, заходи припинення, заходи процесуальної діяльності та заходи відповідальності. У свою чергу, до заходів примусу спеціального призначення входять: застосування фізичної сили, вогнепальної зброї та спеціальних засобів, але вони застосовуються як крайній захід, коли усі інші заходи примусу не надали належного результату, а правопорушник своїми діями продовжує створювати небезпеку.

Література

1. Адміністративне право : підручник / Ю.П. Битяк (кер. авт. кол.), В.М. Гаращук, В.В. Богуцький та ін.;

за заг. ред. Ю.П. Битяка, В.М. Гаращука, В.В. Зуй. Х. : Право, 2010. 624 с.

2. Адміністративне право України. Академічний курс: Підруч.: У двох томах: Том 1. Загальна частина / Ред. колегія: В. Б. Авер'янов (голова). К.: Видавництво «Юридична думка», 2004. 584 с.

3. Адміністративне право України: словник термінів / за заг. ред. Т.О. Коломоєць, В.К. Колпакова; Держ. вищ. навч. закл. «Запоріж. нац. ун-т». Київ: Ін Юре, 2014. 520 с.

4. Алфьоров С.М., Ващенко С.В., Долгополова М.М., Купін А.П. Адміністративне право. Загальна частина. Навч. посіб. К.: Центр учбової літератури, 2011. 216 с.

5. Бахрах Д.Н. Административное право. М.: Норма, 2001. 624 с.

6. Директива № 2008/115/ЕС Европейского Парламента и Совета Об общих стандартах и процедурах, подлежащих применению в государствах-членах для возврата незаконно пребывающих граждан третьих стран от 16 декабря 2008 г. // БД «Законодательство Украины» / ВС Украины. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_944.

7. Малько А.В. Правовые средства: вопросы теории и практики. *Журнал российского права*. 1998. № 8. С. 66–77.

8. Основи методології та організації наукових досліджень: навчальний посібник для студентів, курсантів, аспірантів і ад'юнтів. За ред. А.Є. Конверського. Київ: Центр учбової літератури, 2010. 352 с.

9. Философский энциклопедический словарь / [ред. сост.: Е.Ф. Губский и др.]. М.: ИНФРА, 1997. 574 с.

Анотація

Шкарупа К. В. Методи реалізації державної політики у сфері зовнішньої трудової міграції. — Стаття.

Актуальність статті полягає в тому, що для того аби якісно забезпечити реалізацію державної політики у сфері зовнішньої трудової міграції, уповноважені суб'єкти використовують чималий арсенал заходів впливу по відношенню до підвідомчих їм об'єктів. Ці методи дають можливість упорядкувати суспільні відносини та скорегувати поведінку людей таким чином, щоб вона відповідала встановленим формам державного управління. Статтю присвячено дослідженню методів державного управління, які використовуються уповноваженими суб'єктами з метою формування та реалізації державної політики у сфері зовнішньої трудової міграції. Доведено, що раціональне їх використання у сукупності та взаємній єдності є передумовою формування якісної державної міграційної політики. З'ясовано, що відмінність заходів припинення від запобіжних заходів полягає у тому, що, по-перше, заходи припинення застосовуються до конкретно визначених осіб, а заходи запобігання можуть застосовуватися до не визначеного кола осіб; по-друге, заходи припинення спрямовані на конкретний прояв протиправної поведінки, тоді як запобіжні заходи спрямовані на упередження такої поведінки. Визначено, що примус в ході реалізації державної політики у сфері зовнішньої трудової міграції використовується як запобіжний захід, захід припинення, захід процесуальної діяльності та захід відповідальності. Зроблено висновок, що для реалізації державної політики у сфері зовнішньої трудової міграції уповноважені суб'єкти використовують чималу кількість заходів впливу, які у сукупній єдності дають можливість упорядкувати суспільні відносини у сфері міграції. Вони були

класифіковані на примус (заходи примусу загального призначення та заходи примусу спеціального призначення) та переконання. До заходів примусу загального призначення були віднесені запобіжні заходи, заходи припинення, заходи процесуальної діяльності та заходи відповідальності. У свою чергу, до заходів примусу спеціального призначення входять: застосування фізичної сили, вогнепальної зброї та спеціальних засобів, але вони застосовуються як крайній захід, коли усі інші заходи примусу не надали належного результату, а правопорушник своїми діями продовжує створювати небезпеку.

Ключові слова: методи державного управління, трудова міграція, державна політика, примус, переконання.

Аннотация

Шкарупа К. В. Методы реализации государственной политики в сфере внешней трудовой миграции. — Статья.

Актуальность статьи заключается в том, что для того, чтобы качественно обеспечить реализацию государственной политики в сфере внешней трудовой миграции, уполномоченные субъекты используют большой арсенал мер воздействия по отношению к подведомственным им объектам. Эти методы дают возможность упорядочить общественные отношения и скорректировать поведение людей таким образом, чтобы она соответствовала установленным формам государственного управления. Статья посвящена исследованию методов государственного управления, используются уполномоченными субъектами с целью формирования и реализации государственной политики в сфере внешней трудовой миграции. Доказано, что рациональное их использование в совокупности и взаимной единства является предпосылкой формирования качественной государственной миграционной политики. Выяснено, что отличие мер пресечения от мер заключается в том, что, во-первых, меры пресечения применяются к конкретно определенным лицам, а меры предупреждения могут применяться к не определенному кругу лиц; во-вторых, меры пресечения направлены на конкретное проявление противоправного поведения, тогда как меры направленные на предупреждение такого поведения. Определено, что принуждение в ходе реализации государственной политики в сфере внешней трудовой миграции используется в качестве меры пресечения, мера пресечения, мероприятие процессуальной деятельности и закат ответственности. Сделан вывод, что для реализации государственной политики в сфере внешней трудовой миграции уполномоченные субъекты используют большое количество мер воздействия, которые в совокупном единстве дают возможность упорядочить общественные отношения в сфере миграции. Они были классифицированы на принуждение (меры принуждения общего назначения и меры принуждения специального назначения) и убеждения. К мерам принуждения общего назначения были отнесены меры, меры пресечения, меры процессуальной деятельности и меры ответственности. В свою очередь, к мероприятиям принуждения специального назначения входят: применение физической силы, огнестрельного оружия и специальных средств, но они применяются как крайняя мера, когда все другие меры принуждения не предоставили должного результата, а правонарушитель своими действиями продолжает создавать опасность.

Ключевые слова: методы государственного управления, трудовая миграция, государственная политика, принуждение, убеждение.

Summary

Shkarupa K. V. Methods of realization of the state policy in the sphere of external labor migration. – Article.

The relevance of the article is that in order to ensure the implementation of state policy in the field of external labor migration, the authorized entities use a considerable arsenal of measures of influence in relation to their subordinate objects. These methods make it possible to regulate public relations and adjust people's behavior so that it corresponds to the established forms of government. The article is devoted to the study of public administration methods used by authorized entities in order to form and implement public policy in the field of external labor migration. It is proved that their rational use in aggregate and mutual unity is a prerequisite for the formation of a quality state migration policy. It was found that the difference between cessation measures and precautionary measures is that, firstly, cessation measures are applied to specific persons, and preventive measures can be applied to an unspecified number of persons; secondly, cessation measures are aimed at a specific manifestation

of illegal behavior, while precautionary measures are aimed at preventing such behavior. It is determined that coercion in the implementation of state policy in the field of external labor migration is used as a precautionary measure, a measure of termination, a measure of procedural activity and a measure of responsibility. It is concluded that for the implementation of state policy in the field of external labor migration, the authorized entities use a large number of measures of influence, which together allow to regulate public relations in the field of migration. They were classified into coercion (general purpose coercive measures and special purpose coercive measures) and persuasion. Measures of coercion of general purpose included precautionary measures, measures of termination, measures of procedural activity and measures of responsibility. In turn, special coercive measures include: the use of physical force, firearms and special means, but they are used as a last resort, when all other coercive measures have not yielded the desired result, and the offender continues to create danger.

Key words: methods of public administration, labor migration, state policy, coercion, persuasion.